

Oláh Péter

függőség

Boldogok az orvosaim, hogy nem köhögök. Voltak velem problémák, de eddig nem került sor arra, hogy robbanásszerűen, kiköhögjem magamból, ami a tüdőmben nem odavaló. Zavarnak bizonyos dolgok, de azt nem lehet egy köhintéssel semmivé tenni.

Úgy alakult, hogy nincsen családom. A hiányát magányos óráimban érzem csak. Tehát mindig. Biztos, hogy lett volna rá lehetőségem. Pedig szeretnék egyszer úgy ébredni, hogy mellettem szuszog a feleségem, és a gyerekünk, mint a rák a sejtjeinkben, megnő közöttünk. Azt hiszem, akkor lennék, úgy igazán boldog.

Nézem a sivár tájat. Néha arannyal van bevonva, ha épp kisüt a nap. Ünnepe, ha ez történik, mert az állandó füst, amit kifújok, eltakarja az eget. Az emberek megszokhatták, hogy itt nem ismerjük azt a szót, hogy öröm. Mindenki panaszkodik, a másoknak, és engem hibáztatnak. Máshol nem teszi tönkre az életüket, egy ekkora magas égbekiáltó monstrum, mint én vagyok.

Bosszant. Még ha úgy is gondolom, hogy igazuk van, akkor sem tartom jogosnak. Én sem kérem tőlük, hogy többet ne jöjjenek hozzám dolgozni. Hagyjanak békén, mert nem bírom többet elviselni őket. Nem akarom többet meghallani azt a szót, hogy haszontalan, hogy már csak pár évem van hátra, és bezáratnak.

Régóta bevagyok zárva, ebbe a fémtestbe. Nem tudok szabadulni, mert még hason sem tudok arrébb csúszni. Rengetegszer hiába próbálkoztam. Rajtam nem segíthet senki, nem vagyok jó semmire, csak ülni tudok ebben a szikkadt talajban, és figyelni, hogy a füst hogyan fodrozódik, és tűnik el a távolban. Erre megtanítottak, de a lelkekre nem gondoltak, hogy nem vagyok egy tárgy, amivel szabadon rendelkezhetnek. Igenis tagja vagyok ugyanúgy az élőknek. Még akkor is, ha mozgásképtelen vagyok.

Nem tudok elmenekülni a problémáim elől. Robbanni akarok, simává lapítani ezt a várost. A múltból akarom kivágni magam. Ne tudják mások, hogy léteztünk ezen a környéken. Építsenek új várost, ne legyen benne olyan haszontalan fémtestek, monstrumok. Legyen az egész robbanás az újrakezdés ígérete. Készen állok, dübörög a gyomorsavam. A bosszúvágy eléri a garatot, de nem kúszik tovább. Cserben hagyott. Még erre sem vagyok képes.

Azt hallottam, hogy más vidékeken vannak csillagok. Talán a méhtelep rozsdás alkatrészei között tündökölhet így az ég. Itt nem lehet hinni semmiben, még a másnapban sem. A szomorúság úgy tapad testeinkre, mint az éjfekete szurok. Döglődünk, nem tudunk mit kezdeni azzal, hogy idővel elhasználódott gumiabroncsok lettünk, hogy a halált jobban várjuk, mint a reggel könnyű levegőjét.

Felkelnek a házak, és két lábon járnak. Utálom, hogy nem tudom betapasztani a fülem. Üvöltök, hogy fejezzék be, eleget kaptam már tőlük, hogy haszontalan, semmirekellő vagyok, akit csak megtúrnek az élők. Nekik bezzeg el kell tartaniuk a családot, mert nélkülük nem tudnak élni. Engem bármikor tudnak pótolni, de tőlük nehezen válnak meg. Értem, de nem kell minden éjjel az orrom alá dörgölni.

Leül elélem egy vakítóan szép, rózsaszín ház. Látja, hogy nem merek ránézni, nem tartom magam arra érdemesnek, hogy a kegyeibe fogadjon. Kéri, hogy figyeljek rá, meglep, hogy törődik velem. Te vagy a város embereinek az orra, helyettük a gondterhelt nehéz levegőjüket, fújod ki. Ne érezd magad feleslegesnek, mert ha ők nem is tudják, én tudom, mondja és megsimogatja az arcom. Elpirulok. Nem hiszem, hogy igaza lenne.

semmi köze

Lökést érzek a testemen. Homályosan látok, és érzem, hogy szárazföldön fekszem. Nem hallom, hogy hozzám beszél. A bőröm színét látom, lassan rajzolódnak ki a melleim. Felemelem a karom, nagyobb a tenyerem és az ujjaim. Furcsa, hogy a hátamon fekszem. A hasamon egy lyuk tátong, és a lábaim is túl hosszúak. Nem találom a farkam. Hallom, hogy hozzám beszél, de csak nyöszörög. Rángatni kezd. Ki akarok szabadulni a fogásából. Kezébe harapok, de nem ereszt. Síkitok. Elenged. Cseng a fülem. Az égen piros csík, mint csuklómon a szorítás nyoma.

Erőt veszek magamon, és felkelek. Nem szokott rajtam ruha lenni. Mégis felöltözök. Kisétálok a konyhába, és leülök. A pult előtt áll, csak egy boxer van rajta. Szemébe lóg a haja. Vízet enged a csapból, és elém teszi a poharat. Koppan a faasztalon. Honnan ismerhetem ezeket a szavakat? Nem így éltem, nem volt szükségem rájuk. Mélyzöld pikkelyek. Hosszú farkok, apró lábak. Vízpart és meleg. Férj, hegyes fogak, nagy nyelv. Iszom, és már a mozdulat megrémít. Tegnap még ezt is máshogy kellett. Ez egy másik test, de belül ugyanaz vagyok. Erősen sajog a pofontól az arcom. Simogatom, hátha jobb lesz. Üvölt. Nem érdekel, hogy mit mond. Semmi közöm hozzá.

Tojásrántotta és szalonnabőr. Utálok, hogy mindig ez a reggeli. Hiába mondom neki most is, csak leül és enni kezd. Hosszú ideig nézem a tányért. Megfogom a villát, és beleszúrok a szalonnabőrbe. Elképzelem, hogy az ő bőre, mélyebbre döfök. Karcolja a tányért a villa. Rácsap a kezemre. Úgy terül el a szilánk és a rántotta, mint a moslék. Meg kéne etetnem ezt az éhes disznót. Ehelyett csak a karját nézem. Az a négy anyajegy egymás mellett a villa nyoma is lehetne. Nem szivárog belőle vér. Felállok, és otthagynom. Egyszer majd őt is megzabálják a férgek.

Állok a zebra előtt, piros a lámpa. Szorongok. Nem értem mit keresek itt, hogy mi ez az egész. Zöldet kapunk, visz tovább a lábam, mint a többi embert. Mégis azt érzem, hogy más vagyok. Nem akarok itt élni, nézem a lógó cipőfüzőm. Eszek le a lépcsőn, törjem ki a lábam, kerüljek kórházba. Legalább megváltozna az életem, és nem kéne mintafeleséget játszanom. Nem kellene hazudnom többet anyámnak, hogy mennyire boldog vagyok. Tőlem még apokalipszis is jöhet, vagy háború. Csak ne legyek mellette. Ledobom a cuccom az előszobáiban. Gyorsan megnézem, hogy biztos nincs otthon. Üres a lakás.

Lehúszom a vécét, fújom a légfrissítőt. Mielőtt kimennék, hallom, hogy zörög a csésze. Bele-nézek, egy zöld kart látok. Kinyitom az ajtót, és azt látom, hogy arrébb tolja a vécé alját. Megkapaszkodik a hideg kövön, és felhúzza magát. Hatalmas szája van, és mintha egy vágás lenne a sárga szemében. A teste zöld, és pikkelyes. Meg sem állok a hálósobáig. Leülök az ágyra, néz engem. Nem is tudom, mikor öntött el utoljára ilyen forróság. Eljött az én boldogságom. Végre. El fog hagyni engem.

Hidegen hagy, hogy mit gondol, mikor látom, hogy az ágy előtt áll és minket néz. Tudom, hogy nekem is ilyen testem volt, mint a krokodilé. Mikor váltam emberré?

Figyelj, pont leszárom, hogy most ez téged hogy érint. Azt tudom, hogy elrabolták tegnap a feleségemet. Azért jöttem, hogy visszahozzam. Nem tudtam, hogy egy ilyen idegbetegnél köt ki, mint amilyen ember te vagy. Tudom, nincs fogalmad arról, hogy mi az a gyöngédség, odafigyelés, szeretet, és nem is várom el a fajtádtól. Tényleg csak egy áldozat vagy. Tényleg nagyon sajnálom, de most összezárom a szám. Kiköpöm. Azt szokták erre mondani, a többiek, hogy finnyás vagyok. Pedig csak megfekszi a gyomromat ez a sok gyűlölet.

hivatás

Nincs szívverésem, csak ebből a zakatolásból tudom, hogy élek. A kezeim hozzátapadtak a karok és gombok szerkezetéhez. Amióta itt dolgozom, nem engedtem el őket. Gyakran mondják, hogy megszállott vagyok. Csak a munkámat végzem. Nem gondolnak bele, hogy ha nem dolgozom, nincs, aki szállítsa az utasokat. Megtanultam, hogy nincs annál rosszabb, ha kimarad egy járat.

Összezárom a fogaim, éhes vagyok. Ilyenkor, hogy kicsit jobb legyen, a fülem mögé nyúlok, és megszagolom az ujjam. Sajtszós szaga van. Hiába, most nem segít. Lefékezek az állomáson, kinyitom az ajtókat. A kalauzt megkértem, hogy nyisson ablakot, nagyon meleg van. Bánom, rántott hús illat, bebújik az orromba, csiklandoz. Elviselhetetlen. A következő megállóban be kell várnunk a szembejövőt. Minden azért van, hogy ne egy hamburgert hozassak a pályaudvar melletti gyorsétteremből, hanem rögtön kettőt. Jó marketingfogás, csak a pénztárcám ne fogyna tőle. A hasamra nézek, felesleges diétával rendbe hozni.

Már nem gondolok arra a pókra, ott, az egyik kamera mögött, aki ellopja az álmaimat. Figyelnek, hogy ne aludjak el, miközben vezetek. Mekkora baromság. Valójában azért veszik fel, mert dokumentálni kell a munkaidőmet. Példaértékű kísérleti nyúl vagyok a rendszerben, nem hagyom el a területet. Az elején nehéz volt, de megszoktam, nem tudtam mást tenni. Tényleg olyan, mint egy rád mutatóujj. Mintha te lennél a bűnös. Nem követtem el semmit.

Nézem ezt a két kerítést, az utca két felén, látom, hogy szerelmesek egymásba. Jól ismerem a viszonzatlan szerelmet, amit csak te táplálsz. Szegényeknek nem lehet könnyű. Bár nekem sem volt az, nőt szerezni. Persze ez most úgy hat, mintha embercsempész volnék, aki veszi, árusítja őket. Nincs így, egy társkereső oldal dobta fel őt. Benne minden meg volt, ami egy nőben vonz. Megbeszéltük, hogy eljön ide, mikor a hold ezüst bevonatot fest a vonat ablakára. Eljött. Örültem, hogy megismerhettem. Ugyanakkor hamar kiderült, hogy másra gondolunk, mikor az életről beszélgetünk. Ő nyugodt, otthonülő családot szeretett volna, én viszont ragaszkodtam a hétköznapi zakatolásához. Beláttuk, hogy nem fog működni, aztán csak a madárröptét láttam, reményt nem.

Későn vettem észre, nem tudtam meghúzni a féket. Bekunkorodott nyelvnek nézett ki, apró szemekkel, tömzsi orral, és nagy szájjal. Nem égett, és alig lehetett észrevenni, annyira áttetsző víz volt. Egy hullám állította meg a vonatot. Nem értettem, hogy ami eddig a híd alatt folyt, az hogy került a sínekre. Néztam, és hallgattam, amit mond.

Te szerencsétlen, mit képzelteél? Hogy majd itt fogsz megöregedni, és ennyi volt az élet? Emlékszel még arra a nőre, akivel talákoztál? Ott végleg elvesztetted az utolsó reményt, és nem akarlak hitegetni nem fogsz többet kapni. Nem hagyom, hogy összetörd több nő szívét. Azért jöttem, hogy változásra kényszerítselek. Nem vagyok gyilkos. Nem a stílusom, de ha kell, megteszem. Nem bírom többet elviselni azt a könnytócsát, amit az én folyómba hullatnak. A gyomromat ellepte a sós, keserű nedv. Úgy tudok megszabadulni tőle, ha te megváltozol vagy, ne haragudj, nem létezel. Dönts. Ajánlom, hogy bánd meg eddigi tetteid, és változtass, ha nem, akkor nem könyörülök meg rajtad, te tökkelütött.

Azt hiszem túl sokáig, nem aludtam. Megeshetnek efféle hallucinációk, mondaná az orvos. Nem akartam azt, hogy az utasok bosszankodjanak, amiatt, hogy késünk miattam. Nem bírná el a lelkiismeretem, ha nem ők lennének nekem az elsők. Utána tudom nyugodt szívvel elintézni a magánéleti kríziseimet. Ez a folyó ráér, máskor is el lehet simítani. Meghúztam a kart, elindultunk. A víz ellepte a vonatot, nem könyörült senkin. Eltűnt a személyvonat, ahogy a víz is a sínekről. Kisütött a nap.

XVIII. századi Zrínyi kép ismeretlen festőtől